

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra LØVERIDDEREN, af 'Digte', 1803

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633873499984/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Han kan ei bryde giennem sorte Lukke,
Snart maa han ned i spraglet Edder dukke.

Da hører han fra Fieldets ydre Side
En vældig Skraben og en Stemme raabe:
»Fat Mod, Kong Didrik! du skal ikke lidel
Her smuldrer Stenen skjør, her kan vi haabe.
Hug med dit Sværd, jeg vil i Fieldet slide
Med mine Kløer, saa kiempe vi tilhøbe.
Den haardeste Natur tilbageviger,
Bestormet af en Løve og en Kriger.«

Og Løven grov og Kongen vældigt stødte
Med skarpen Adalring, saa Fieldet rysted;
Thi Ormene alt meer og mere blødte,
Den føle Edder steeg ham op til Brystet.
Snart begge Kiemperne hinanden mødte.
At blive længer der dem ikke lysted.
De vandred begge trætte ned i Dalen,
Til Morgenrøden og til Nattergalen.

Ved klaren Aae, som mellem Blomster dandser,
Kong Didrik sig ved Løvens Side sætter.
Det blanke, haarde, blodbestænkte Pandser
Han med den lyse Morgenhølge tvætter.
Saa sødt hendysser Fuglesang hans Sandser;
Og saftig Frugt den matte Kiempe mætter.
Til fierne Borg saa længselsfuld han smiler,
Mens Løven i hans Skiød sit Hoved hviler.

»Ak herligt synger du, du muntre Sanger!
Og venligt, Kilde! dine Bølger vige;
Og yndigt, Rose! du i Busken pranger;